

הת (פתח תקווה) 7934-10-25 - עומר איימן נ' משטרת ירוקה

ה"ת (פתח-תקווה) 7934-10-25 - עומר איימן ואח' נ' משטרת ירוקה ע"י שלום פתח-תקווה
ה"ת (פתח-תקווה) 7934-10-25

1. עומר איימן

2. עבודות קבלניות כפר הירוק בע"מ

3. הכפר הירוק פינוי פסולת ואחזקה בע"מ

4. עומר עלא ע"י

עו"ד ציון אמיר

נגד

משטרת ירוקה ע"י

עו"ד קרין בן סימון

בית משפט השלום בפתח-תקווה

[16.11.2025]

כבוד השופט דן באומן

החלטה

בפני בקשה לשחרור תפוסים, שתי משאיות וולוו: 1) מ.ר. 351-04-902 (2 353-56-002 השייכות למבקשת 2 חברת עבודות קבלניות הכפר הירוק בע"מ המנוהלת ע"י המבקש 1 שהוא מנהלה.

שתי המשאיות נתפסו ביום 1.9.25 בחשד לביצוען של עבירות סביבתיות, שעיקרן לפי חוק שמירת הניקיון, התשמ"ד - 1984 וחוק רישוי עסקים, התשכ"ח - 1968.

על פי טענות המשיבה הרי שממצאי החקירה, שעדיין מתנהלת, עולה כי לאורך תקופה ארוכה מופעלת תחנת מעבר להשלכת פסולת בניין בסמוך למשתלת הכפר הירוק במקרקעין הידועים כגוש 6614 חלקה 477 וגוש 6615 חלקה 249.

אין מחלוקת של ממש על טענות אלה היות וב"כ המבקשים טען בפני בית המשפט בדיון שנערך היום כי המבקש 1 היה מקבל פניות לפינוי פסולת, מעמיס את המשאית "הקטנה" (כוונה למשאית מ.ר. 351-04-902 - ד.ב.) אשר היתה שופכת את הפסולת בשטח המשתלה ובסוף השבוע המבקש 1 היה מגיע עם המשאית הגדולה (הכוונה למשאית מ.ר. 353-556-002 - ד.ב.) מעמיס את הפסולת ושופך למטמנה (עמ' 2, שורות 23-25 לפרוטקול). ב"כ המבקשים מדגיש כי מדובר בשטח פרטי של המבקשים.

המשיבה מתנגדת לשחרור התפוסים, היא מפנה להליך משפטי קודם בו שוחררה המשאית "הקטנה". מ.ר. 351-04-902, השייכת למבקשים 1 ו- 2 (ה"ת 49693-03-25) על יסוד החלטה מיום 7.4.25, והנה בחלוף פרק זמן קצר ביותר מיום שחרורה של המשאית שבו המבקשים 1 ו- 2 לעבור את אותן עבירות בדיוק, דהיינו להשליך פסולת בתחנת המעבר הפיראטית שהוזכרה.

המשיבה מדגישה כי מדובר בתחנת מעבר פיראטית המופעלת ללא תשתיות מתאימות למניעת מפגעים סביבתיים, ללא רישיון או אישור ניהול עסק

המשיבה מפנה לשורת פסקי דין והחלטות שיפוטיות במסגרתם סרבו בתי המשפט להחזיר משאיות שעסקו בהשלכת פסולת, שוחררו ולאחר מכן נתפסו פעם נוספת (ע"פ 10301/07 מחמוד עודה נגד מדינת ישראל; רע"פ 9747/08 סולטאן תחריר נגד מדינת ישראל; רע"פ 6990/10 דדון חזי וציון 1992 בע"מ נגד מדינת ישראל; רע"פ 607/11 ע. אלחי דאוד עבודות עפר ופיתוח בע"מ נגד מדינת ישראל; רע"פ 6292/10 הובלות עבוד נגד המשטרה הירוקה והמשרד לאיכות הסביבה).

המשיבה מצביעה על 3 תכליות העומדות ביסוד התפיסה, מניעה עתידית של ביצוע עבירות, תפיסה למטרת חילוט ותפיסה לצורך הצגת החפץ בבית המשפט (מתוך בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר נגד מדינת ישראל). עיינתי בתולדות ההליך הקודם ה"ת 49693-03-25 בעניינה של המשאית 351-04-902, בהליך זה הסכימה המשיבה לשחרורה של המשאית בתנאים אולם המחלוקת התמקדה בגובה ההפקדה. לנוכח טענות המבקשים כי המשאית מעוקלת לבנק לאומי ולפיכך אין לה שווי לצורך חילוט עתידי, הורה בית המשפט על שחרורה בתנאים מתונים ביותר של הפקדת מזומן 10,000 ₪, כאשר ההפקדה פוצלה לשני תשלומים של 5,000 ₪, התחייבות עצמית 170,000 ₪ המצאת פוליסת ביטוח מקיף בה תרשם מדינת ישראל כמוטב בהשני ואיסור דיספוזיציה. יש לציין כי מתוך הפקדת 10,000 ₪ הפקידו המבקשים רק 5,000 ₪ ראשונים ועד לעצם הזה לא הופקדה היתרה. דיון והכרעה

בחוק שמירת הניקיון, תשמ"ד - 1984 (להלן: "החוק") אוסר השלכת פסול בניין (סעיף 2 לחוק) ומכיל סמכויות חילוט לכל חפץ אשר שימש לביצוע עבירה, לאחר הרשעה (סעיף 15ב(א) לחוק), סעיף 15ב(ב) קובע כי "על אף האמור בסעיף קטן (א), הורשע אדם בביצוע עבירה לפי סעיף 13(ג1)(א)(א) (בסעיף זה - העבירה הראשונה), וביצע את אותה עבירה פעם נוספת בשלוש השנים ממועד ביצוע העבירה הראשונה (בסעיף זה - העבירה השנייה), יצווה בית המשפט לאחר שהרשיעו בעבירה השנייה, נוסף על כל עונש, על חילוט הרכב שממנו הושלכה הפסולת כאמור בסעיף 13(ג1)(א)(א)(א), אלא אם כן סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיירשמו." אמנם בשלב הדיוני הנוכחי טרם הורשעו המבקשים בדיון, וודאי שלא הורשעו פעם נוספת, ואולם המגמה של הכבדת היד על עברייני איכות סביבה רצידיביסטים ניכרת מלשון החוק והאפשרות הדיונית כי המשאיות יחולטו בסיום ההליך, קיימת.

בדומה לדיני המעצרים, גם בעניינם של תפוסים יש לבחון אם ניתן להגשים את תכליות התפיסה באמצעים מתונים יותר ופוגעניים פחות, ברם דומה כי בענייננו המשיבים העידו על עצמם במעשיהם שלהם כי לא ניתן ליתן בהם אמון. מדברי הסניגור, עו"ד אמיר, בדיון עלתה בבירור המצוקה הכלכלית הגדולה אליה נקלעה משפחתו של המשיב 1 והחברה שהיא המשיבה 2. מצוקה זו אף עמדה ביסוד שחרורה של המשאית "הקטנה" בהחלטה מיום 7.4.25. אילו הייתי שב ומקבל את הטענות בדבר המצוקה הכלכלית והעובדה שהמשאית מעוקלת לבנק לאומי, היתה התוצאה כי המבקשים היו מקבלים מעין "פטור" מתפיסתה של משאית זו, אשר לכאורה אין לה שווי בהיבט של חילוט עתידי, ואולם תוצאה שאיננה מתקבלת על הדעת. לא יתכן כי מי ששרוי בחובות ורכבו מעוקל, יהיה מוגן מהליכי תפיסה, שאחת התכליות העומדת ביסודם היא מניעתה.

ההפרה הבוטה של האמון שנתן בית המשפט במשיבים היא בוטה במיוחד באשר למשאית מ.ר 351-04-902 ("הקטנה") אשר לא רק שתנאי ההפקדה הכספית לשחרורה לא מולאו עד עצם היום הזה, אלא שהיא שבה לבצע את אותן עבירות ממש. לציון כי בהחלטת השחרור הראשונה נכתב בבירור כי "מובהר למבקשת כי ככל שלא תושלם ההפקדה עד ליום 10.5.25 תהא המשיבה רשאית לשוב ולתפוס את המשאית". בנסיבות אלה לא ניתן לשקול את שחרורה של משאית זו ואני דוחה את הבקשה להחזרתה.

ביחס למשאית מ.ר. 353-56-002 ("הגדולה") שונים מעט פני הדברים, אמנם מדובר בעבירה חוזרת מבחינתם של המבקשים, שהם בעליה, ואולם ביחס למשאית זו זוהי מעורבותה הראשונה בעבירה מסוג זה, וסבורני כי באיזון השיקולים ניתן לאפשר את החזרתה בתנאים קפדניים מעט יותר מהרגיל.

אני מורה על שחרורה של המשאית 353-56-002 בתנאים הבאים:

1. הצדדים יגישו הודעה מוסכמת בדבר שווי המשאית.
2. המבקש 1 יחתום על התחייבות אישית בשווי המשאית.
3. תופקד הפקדה במזומן בסך 35% משווי המשאית.
4. המבקשת 2 תמציא פוליסת ביטוח מקיף בה תרשם מדינת ישראל כמוטב השני.
5. ירשם איסור דיספוזיציה במשרד הרישוי.

יובהר כי ככל שהמשאית תיתפס שוב מבצעת עבירה בתחום שפיכת הפסולת - היא תיתפס ולא תשוחרר עוד. המשאית תשוחרר רק לאחר שימולאו כל התנאים.

המזכירות תואיל להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה חשוון תשפ"ו, 16 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.